

Keizer Karel

Nella Arendsen

Er zijn talloze zonsopgangen beschreven in de literatuur: in proza en poëzie. Ook zijn ze duizendmaal geschilderd op linnen, en getekend op papier. Luchten in alle kleuren, zelfs gouden luchten, met in het centrum die vurige bal: de zon. Als je naar al die schoonheid kijkt, kun je je voorstellen dat de zon in vroege culturen enorm belangrijk was. Voor sommige volkeren had de zon zelfs een goddelijke status.

Als bewoners van onze woongroep hadden we die dag geholpen met het installeren van een nieuwkomer. Het was vroeg in de lente en de avond was zacht. We zetten de tuinstoelen buiten om uit te rusten van al het sjouwen. We trokken een fles wijn open om te toosten op de goede afloop van vandaag. Trots waren we op onze strijd voor onze droom: een eigen hofje.

De zon trok zich langzaam terug aan de horizon. De hemel was diep oranje. Over onze tuin lag een gouden gloed. Een beetje soezerig staarden we naar de prachtige kleuren. Plotseling zagen wij tot onze verrassing hoe vanuit dit sprookjesachtige decor een wonderlijk wezen onze tuin binnenwandelde. Hij leek wel van goud! Nee, het was geen fata morgana, maar een springlevende grote rode kater met amberkleurige ogen. Hij kwam met een arrogante houding – eigen aan veel katachtigen - ons woonerf inspecteren.

Bewoner Piet schudde ons wakker uit onze betovering: 'Precies Karel, de kater van mijn ex,' zei hij. 'Wat een alledaagse naam,' protesteerde Henk, 'veel te gewoon voor zo'n mooi beest.'

Na wat goedmoedig gekibbel en nog een paar glazen wijn riepen we eensgezinds de kater Karel uit tot Keizer Karel. De 'keizer' trok zich intussen niets aan van al dat geroezemoes en snuffelde stoïcijns aan onze tuinstoelen.

Vanaf die dag was Keizer Karel een vaste bezoeker. Elke avond rond zeven uur kwam hij kijken hoe zijn 'onderdanen' het maakten. Wij waren inmiddels verrukt van 'zijn majesteit.' We trakteerden hem spontaan op een buffet van allerlei lekkere hapjes. Volgens ons – menselijke sukkels – specialiteiten voor katten.

Tot groot verdriet van Ineke - overtuigd vegetariër - snuffelde Karel slechts even aan haar schotelletje met groentepakje. Met opgeheven kop en rechtopstaande staart liep hij verder naar het volgende huis. Ineke probeerde hem steeds met een andere vegetarische lekkernij te verleiden. Maar Karel toonde geen belangstelling.

Maar de schotelletjes met diverse vleeshapjes likte Zijne Majesteit de Keizer helemaal schoon. Na de dagelijkse rondwandeling nam hij op zijn gemak plaats midden in onze moestuin waar hij zich uitgebreid begon te schoon te likken. Na de wasbeurt verdween hij met elegante tred in de struiken. Wij staarden hem jaloers na. Als senioren droomden we stiekem van zoveel soepelheid in ons eigen lijf.

Het was duidelijk: de menselijke bewoners van ons hofje waren betoverd door Keizer Karel. Maar dat gold beslist niet voor onze huisdieren. Mijn eigen poes Miesje verdween zo snel als een haas naar binnen, zodra Karel in zicht kwam. De teckel van Louise begon driftig te blaffen bij het zien van zijn vijand. Maar als Keizer Karel met zijn amberkleurige ogen naar het hondje keek, sloop die meteen weg. Die betovering duurde tot het begin van de zomer.

Vanaf eind juni waren de dagelijkse visites van de Keizer afgelopen. We werden ongerust. In het begin gingen we actief naar hem op zoek. We informeerden in de nabije buurten en hingen zelfs affiches op in de supermarkt. Tot ons verdriet hebben we Karel nooit meer teruggezien.

Maar...

Mijn grijze Miesje bleek zwanger te zijn! Daar had ik helemaal niet op gerekend. Tegen de tijd dat de bevalling verwacht werd, zette ik in de keuken een grote doos voor haar klaar. Ik deed er een paar oude lappen in. Miesje keek goedkeurend toe.

Een paar dagen later werd ik 's morgens al heel vroeg wakker. Ik voelde dat er iets belangrijks was gebeurd. Op blote voeten liep ik naar de keuken. Daar lag mijn Miesje tevreden in haar doos. Spinnend likte ze drie pasgeboren baby's schoon. Eén grijs poesje en twee gouden katertjes.

Natuurlijk verspreidde het nieuws zich als een lopend vuurtje in ons hofje. Alle bewoners kwamen op kraamvisite. Iedereen was vertederd. Keizer Karel leefde voort! Zijn zaad is niet op de rotsen gevallen, aldus Pieter.

We besloten unaniem dat de twee gouden katertjes Karel de Tweede en Karel de Derde zouden heten.

De huisjes op ons hofje zijn niet zo groot. Toch maak ik met liefde ruimte voor het nageslacht van Miesje en Keizer Karel.

Moeder en kroost maken het intussen heel goed.